

УДК 37.017:39
ББК 74.200.25
П 84

П 84 Професійна підготовка педагогічних: сучасний стан, проблеми, перспективи розвитку: матеріали міжвуз. наук.-практ. конф. аспірантів та молодих учених (Хмельницький, 22 жовт. 2009 р.) / Хмельницька обласна рада, Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія. – Хмельницький : ХГПА, 2009. – 195 с.

Матеріали Міжвузівської науково-практичної конференції аспірантів та молодих учених включають статті аспірантів, здобувачів, молодих вчених, викладачів вищих педагогічних навчальних закладів I-IV рівнів акредитації, в яких розкриваються актуальні питання професійної підготовки педагогічних кадрів: сучасний стан, проблеми, перспективи розвитку.

Даний матеріал адресований науковцям, аспірантам, студентам, педагогам-практикам.

*Друкується за рішенням вченої ради Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії
(протокол №13 від 23 грудня 2009 року)*

Редакційна колегія: Шоробура Інна Михайлівна, ректор Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії, доктор педагогічних наук, професор (голова); Галус Олександр Мар'янович, проректор з наукової роботи ХГПА, доктор педагогічних наук, доцент (співголова); Телячий Юрій Васильович, проректор з науково-педагогічної роботи, кандидат історичних наук, доцент; Фольваркова-Плахтій Валентина Іванівна, проректор з гуманітарної освіти та виховання ХГПА, кандидат педагогічних наук, доцент; Біницька Олена Петрівна, проректор з економічних питань ХГПА, кандидат економічних наук, доцент; Машикіна Людмила Андріївна, проректор з педагогічної практики ХГПА, кандидат педагогічних наук, доцент; Адамський Віктор Романович, проректор із міжнародних зв'язків та зв'язків з громадськістю ХГПА; Ящук Інна Петрівна, декан факультету початкового навчання та іноземної філології ХГПА, кандидат педагогічних наук, доцент; Пісоцька Леоніда Станіславівна, декан факультету дошкільного виховання ХГПА, кандидат педагогічних наук, доцент; Попик Олександр Іванович, декан факультету мистецтв ХГПА, кандидат педагогічних наук; Шквир Оксана Леонідівна, доцент кафедри шкільної педагогіки та психології ХГПА, кандидат педагогічних наук, доцент; Кришук Богдан Степанович, завідувачий науковим відділом ХГПА.

Рецензенти:

Берека В.С. – професор кафедри фізико-математичних дисциплін ХГПА, доктор педагогічних наук, доцент;

Грязнов І.О. – професор кафедри менеджменту освіти ХГПА, доктор педагогічних наук, професор.

© Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія, 2009

© Кравчук К.Г., художнє оформлення, 2009

ЗМІСТ

Бирко Н.М. Сучасні підходи до виховання толерантності молоді.....	5
Білик В.В. Характеристика етапів розвитку компетентнісного підходу в освіті.....	13
Ворник М.М. Взаємодія школи та сім'ї у соціальному становленні школяра.....	20
Гандабура О.В. Структура професійного саморозвитку майбутніх учителів початкових класів.....	25
Дубина Л.Г., Мотозюк Л.М. Здатність до розв'язання внутрішньо особистісних конфліктів як невід'ємна складова професійної культури майбутніх педагогів.....	32
Дудчак Г.І. Специфіка педагогічного керівництва самостійною роботою першокурсників вищого педагогічного навчального закладу.....	43
Загіка О.О. Розвиток комунікативних навичок учнів ПТНЗ засобами інтерактивних педагогічних технологій.....	50
Каліночкіна Ю.М. Підготовка вчителя до роботи в освітньому окрузі: управлінський та методичний аспекти.....	56
Козак Н.Л. Університетська освіта в Україні: основні етапи розвитку.....	63
Лівшун О.В. Психологічна готовність як невід'ємна складова підготовки майбутнього вчителя до педагогічної діяльності.....	72
Мергут О.О. Творчість через духовність – аспекти розвитку креативності майбутніх митців.....	78
Мисик О.С. Формування професійної компетентності майбутнього педагога: історичний аспект.....	86
Мишко Т.Г. Система підготовки вчителів історії в Наддніпрянській Україні у ХІХ – на початку ХХ століття.....	92
Морозова О.О. Характеристика студентського віку: психолого-педагогічний аспект.....	101

представниками іншої культури. Використовуються також обговорення і дискусії у групах, вивчення й аналіз літератури, рольові ігри (наприклад, створення віртуального музею толерантності). Серед позитивних рис подібних тренінгів можна відзначити, окрім загальної спрямованості і шляхетності ідей, дидактичну і методичну грамотність, а як слабкі сторони – заформалізованість, що не завжди відповідає культурній ментальності учасників, та відсутність засобів переведення чуттєвих та інтелектуальних здобутків у реальний життєвий досвід особистості [6].

В Рівненській українській гімназії проводяться години спілкування „Толерантність врятує світ”, психологічний практикум „Толерантність. Позитивне значення толерантності у формуванні цілісності особистості молодшої людини”, на яких дається поняття про толерантність, використовується анкетування зі школярами, використовуються групова робота, соціологічне білц - опитування „Хто є „міс”, „містер” толерантність класу?” та на закінчення - вручення „мішечка порад”. Вивченню „Декларації принципів толерантності” присвячуються виховні години у закладі, на яких дітей ділять на групи і зустрічно надають запитання за статтями документа, пізніше розігрують різні ситуації, після обігрування яких підводять підсумки з порадами та правильними рішеннями.

Урокам толерантності значне місце надає СЗШ №4 м. Львова, переважно вивчаючи матеріал з предметів правознавства та історії. На таких уроках переважають групові форми роботи по вивченню правових документів, складанню проєкту „Толерантність – це...”, „Як навчитися толерантності?”, малювання квітки „Толерантність”, розгляд проблем соціально обділених категорій населення [9].

Утвердженню педагогіки толерантності заважає авторитарний стиль спілкування між педагогами та дітьми/молоддю. Цей стиль необхідно замінити емоційно-особистісним. В його основі мають бути пізнання кожної особистості, терпимість до невдач, створення клімату довіри. Адже з давніх давен особистість формується особистістю, духовність – духовністю, а толерантність – толерантністю.

Висновки... Проаналізувавши стан проблеми формування толерантності та вивчивши практичний досвід загальноосвітніх закладів, слід зазначити, що далеко не всі загальноосвітні навчальні заклади користуються Декларацією принципів толерантності, впроваджують у практику формування толерантності особистості, запроваджують системну роботу та коригують процес формування толерантної особистості. Подальшого наукового пошуку та детальних розробок потребує проєктна діяльність, визначення умов ефективності моделювання процесу формування толерантності молоді. Проблема толерантності на сьогоднішній день є досить актуальна і заслуговує

на впровадження методик по формуванню якості у всіх навчальних закладах.

Список використаних джерел та літератури:

1. Анишкіна П. В.З досвіду роботи Першої міської гімназії м.Черкас / Н. В. Анишкіна // Педагогіка толерантності . – 2003. – №2 (24) – С. 11-19.
2. Бещипіля Р. Толерантність у сучасній українській школі / Руслана Безпальча // Педагогіка толерантності. – 2002. – №4. – С.1.
3. Булан О. С. Формування психологічного клімату з використанням проєктних технік / О. С. Булан О. П. Фролова // Управління школою. – 2007. – №34(190). – С. 11-16.
4. Ворон М. В. Ранкова зустріч: розвиток взаємоповаги та толерантності / М. В. Ворон, Ю. М. Кавун // Підручник для директора. – 2006. – №7. – С. 66-70.
5. Крамарева О. Модель компетентного випускника сільської школи / О. Крамарева // Управління освітою. – 2007. – №18. – С. 7-8.
6. Крамарева О. Сучасна культура толерантної особистості / Олена Крамарева // Директор школи. – 2007. – №17 (449). – С. 27.
7. Назаренко Г. З досвіду організації діяльності старшокласників експериментальних шкіл у рамках процесу виховання культури міжетнічних відносин / Галина Назаренко // Директор школи. – 2007. – № 19-20. – С. 42-44.
8. Національна доктрина розвитку освіти України : затверджено Указом Президента України від 17.04.2002. №347(2002) // Освіта. – 2002. – № 26. – С.6.
9. Якобчук І. Година спілкування / І. Якобчук // Завуч. – 2006. – №30. – С. 2-9.

Анотація

В статті розглядаються підходи різних навчальних закладів України к формуванню толерантності людини.

В.В.Білик,

аспірант

(м.Хмельницький)

Характеристика етапів розвитку компетентнісного підходу в освіті

У статті визначено сутність та елементи компетентнісного підходу. Подано характеристику етапів розвитку компетентнісного підходу в національній і вітчизняній освіті.

Ключові слова: *підхід, компетентнісний підхід, етапи розвитку компетентнісного підходу.*

Постановка проблеми у загальному вигляді... На сьогоднішній день нові методи роботи роботодавців, що постають перед випускниками вищого навчального закладу (ВНЗ) полягають у вигляді інтегрованого поняття – якості освіти. У Енциклопедії освіти [1, с.1016] якість вищої освіти розуміється як сукупність

якостей особи з вищою освітою, що характеризує її професійну компетентність, ціннісну орієнтацію, соціальну спрямованість і обумовлює здатність задовольняти як особисті духовні і матеріальні потреби, так і потреби суспільства. Сьогодні як українському, так і світовому суспільству необхідні конкурентоспроможні фахівці (працівники), що характеризуються такими показниками [1, с.414]: чіткість цілей і ціннісних орієнтацій, працьовитість, творче ставлення до професійної діяльності, здатність до ризику, незалежність, здатність бути лідером, здатність до неперервного саморозвитку і професійного зростання, прагнення до високої якості кінцевого продукту праці, стійкість до стресу. Існуючий стан підготовки фахівців не повністю задовольняє роботодавців оскільки, виходячи на ринок праці і не маючи достатнього професійного досвіду, фахівці виявляються не готовими до умов жорсткої конкуренції. Змінюються категорії, якими визначається професійність фахівця, в якості яких виступають компетенції, компетентність [2, с.16]. Вони є індикаторами, що дозволяють визначити готовність випускника до життя, активної участі в житті суспільства, подальшого особистого розвитку і професійного становлення [3, с. 158]. Тому в умовах інтеграції України до Європейського простору вищої освіти одним з концептуальних орієнтирів є становлення компетентнісної парадигми освіти, компетентнісного підходу до підготовки майбутніх фахівців.

Аналіз досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... Огляд праць провідних науковців: Є.Ф.Зеєра, І.А.Зимньої, А.В.Хуторського, В.І.Байденко, О.Г.Бермуса та ін. дозволяє зробити висновок, що компетентнісний підхід є перспективним і актуальним в модернізації вищої професійної освіти.

Формулювання цілей статті... Метою статті є висвітлення сутності поняття компетентнісний підхід та виділення етапів його розвитку в освіті.

Виклад нового матеріалу... Розглянемо сутність поняття „компетентнісний підхід”, першочергово визначивши значення поняття „підхід”, розуміння якого на сьогоднішній день досить багатозначне (Табл. 1).

Підхід як спосіб концептуалізації знань (за Г.Б. Корнетовим) визначається ідеєю, концепцією і центрується на основних для нього однією чи більше категоріях [15, с.21], отже, для компетентнісного підходу сутнісними категоріями є „компетенція” і „компетентність”.

Компетентнісний підхід передбачає глибокі системні перетворення в освітньому процесі педагогічного вищого навчального закладу, що стосуються викладання, змісту, оцінювання, освітніх технологій, зв'язку вищої освіти з іншими рівнями професійної освіти. Сенсоутворюючим фактором проектування освіти стає розвиток особистості студента – це

Таблиця 1
Визначення поняття „підхід” різними науковцями

Джерело	Сутність поняття
Тлумачний словник російської мови В.І. Даля	Підхід – означає „іти під низ чого-небудь”, а саме: знаходитись в основі чого-небудь.
Тлумачний словник української мови Ожегов С. І.	Підхід – це сукупність способів, прийомів розгляду чого-небудь, впливу на кого-, що небудь, ставлення до кого-, чого-небудь.
Селєвко Г.К.	Підхід – це методологічна орієнтація вчителя чи керівника, що зриває звичку до використання певної характерної сукупності взаємопов'язаних ідей, понять і способів педагогічної діяльності. Поняття „підхід” автор представляє як комплексний педагогічний засіб, що містить три основних компонента: – основні поняття, що використовують в процесі вивчення, управління і перетворення освітньої практики, що виступають в якості головного інструмента мислєдіяльності; – принципи, як вихідні положення чи головні правила здійснення педагогічної діяльності, що мають суттєвий вплив на відбір змісту, форм і способів організації виховного процесу, на побудову стилю спілкування і ставлення до учнів (студентів), батьків і колег, на вибір критеріїв оцінювання результатів виховної діяльності; – методи і прийоми побудови освітнього процесу, що в найбільшій мірі відповідають орієнтації, що обирається [4, с.18].
Татур Ю.Г.	Підхід – це світоглядна категорія, в якій відображаються соціальні установки суб'єктів навчання як носіїв суспільної свідомості [4, с.18].

вимагає нової організації, міждисциплінарної інтеграції змісту і технології навчання. Диференціація змісту і організації процесу навчання здійснюється на основі обліку індивідуально-психологічних особливостей студентів, їх потреб в самореалізації [5, с. 70]. Підхід в освіті на компетентнісній основі – це такий вид його змісту, що не зводиться до знаннево орієнтовного компонента, а передбачає цілісний досвід розв'язання життєвих проблем, виконання ключових функцій, соціальних ролей, компетенцій. Предметне

знання при цьому не зникає зі структури освіченості, а виконує в ній підпорядковуючу, орієнтуючу роль [6, с.17].

У науковців існують різні погляди на визначення поняття „компетентнісний підхід”, розглянемо декілька із них. Компетентнісний підхід – це внутрішній механізм оновлення змісту освіти у відповідь на соціально-економічну реальність, що змінюється; найбільш значимим компонентом компетентнісного підходу є ідеї загального і особистісного розвитку, що сформульовані в контексті психолого-педагогічних концепцій розвитку [4, с. 21]. Компетентнісний підхід – це підхід до освітнього процесу на базі компетенцій, що передбачають, перш за все, реалізацію особистісних якостей фахівця [7, с. 47]. На думку Є.Ф.Зеєра, компетентнісний підхід – це пріоритетна орієнтація на цілі – вектори освіти: навченість, самовизначення, самоактуалізація, соціалізація і розвиток індивідуальності [8].

Розглянемо найбільш важливі елементи компетентнісного підходу [9]:

1. Компетентнісний підхід виступає проти багатопредметності, являючим практично –орієнтованою версією особистісно орієнтованої освіти.

2. Категорійна база компетентнісного підходу пов'язана з ідеями спрямованості та цілезаданості освітнього процесу, при якому компетенції задають вищий, узагальнений рівень умінь і навиків студента, а зміст освіти визначається чотирьохкомпонентною моделлю змісту освіти (знання, уміння, досвід творчої діяльності, досвід ціннісного ставлення).

3. В компетентнісному підході виділяють два базових поняття: компетенція і компетентність.

4. Функціонує поняття „освітньої компетенції”

5. Існує велика кількість поглядів в формуванні і класифікації ключових компетенцій як у закордонних, і у вітчизняних науковців.

Компетентнісний підхід походить своїм корінням із США та країн Західної Європи, тому для вищої професійної освіти України необхідним є перейняти позитивний досвід реалізації компетентнісного підходу.

Компетентнісний підхід в освіті має свою історію, тому розглянемо етапи розвитку компетентнісного підходу, що описані в роботах І.А.Зимньої [10, с.35-37; 11, с.14-17] на основі аналізу робіт (Н. Хомський, Р. Уайт, Д. Равен, Н.В. Кузьміна, А.К. Маркова, Н.В. Куніцина, Т.Є. Белецька, Л.І. Берестова, В.І. Байденко, А.В. Хуторської та ін.) з проблеми компетенцій і компетентності:

Перший етап (1960 – 1970 рр.) – введення в науковий апарат категорії „компетенція”, створення передумов для виділення понять „компетентність”, „компетенція”. Д. Хаймсом вводиться поняття „комунікативна компетентність”.

Другий етап (1970-1990 рр.) – використання категорій „компетенція” і „компетентність” у навчанні мові, професійному управлінні, керівництві,

менеджменті, в навчанні спілкуванню. Розробляється зміст понять „соціальні компетенції” і „соціальні компетентності”. Д. Равен в праці „Компетентность и современное общество” (1984) дає розгорнуте тлумачення компетентності і перелік 37 видів компетентностей, у формулюванні яких часто зустрічаються такі категорії, як „готовність”, „здатність” а також психологічні якості „відповідальність”, „впевненість”, що сьогодні детально аналізуються в плані компетентності.

1989 рік – в галузі соціальної психології з'являється книга „Компетентность в общении” Л.А. Петровської, де розглядається комунікативна компетентність і пропонуються конкретні спеціальні форми тренінгів для формування цієї „властивості особистості”.

1990 рік – Рада Європи для мовної компетенції і компетентності виділяє стратегічну, соціальну, соціолінгвістичну, мовну, навчальну компетенцію. В книзі „Профессионализм личности преподавателя и мастера профессионального обучения” Н.М. Кузьміної в матеріалі педагогічної діяльності компетентність розглядається як „властивість особистості”.

Третій етап розпочався в 90-х роках ХХ ст. і характеризується появою багатьох наукових праць, що присвячені компетентнісному підходу в освіті. Дослідження компетентності як наукової категорії в освіті, передумовою якої було те, що з поч. 90-х років ХХ ст. в галузі освіти розвинутих країн світу виникли умови, які спонукали уряди країн звернути увагу на проблему компетентності працездатного населення і молоді, а саме: тиск роботодавців, необхідність підвищення конкурентоздатності випускників на ринку праці тощо [12, с.60]. У праці „Психологический анализ профессиональной компетентности учителя” (1993) А.К. Маркової професійна компетентність стає предметом соціального всестороннього розгляду в контексті психології праці. В праці „Психология профессионализма” (1996) А.К. Маркова виділяє спеціальний, соціальний, особистісний і індивідуальну вид професійної компетентності. У 1998 році в праці Л.М. Мітіної „Психология профессионального развития” продовжено дослідження Л.А. Петровської у ракурсі акценту на соціально-психологічний і комунікативний аспекти компетентності вчителя. У 1996 році Ж. Делор в доповіді міжнародної комісії з освіти для ХХІ ст. „Образование: сокрытое сокровище” сформулював „чотири стовпи”, на яких базується освіта. На симпозіумі в Берні за програмою Ради Європи в своїй доповіді В. Хутмакер відмітив, що поняття компетенції, яке входить в ряд таких понять як уміння, компетентність, компетенція, здатність, майстерність, змістовно на сьогоднішній день не визначено. Автор зауважив, що дослідники погоджуються з тим, що поняття „компетенція” ближче до понятійного поля „знаю як”, ніж „знаю що” і наголосив, „що використання є компетенція в дії” і приводить прийняте Радою

Європи визначення п'яти ключових компетенцій. Оскарсон Б. пропонує перелік базових навиків, що змістовно можуть інтерпретуватися, як компетентності в роботі „Базовые навыки как обязательный компонент высококачественного профессионального образования” (2001).

У науково-педагогічній літературі [10-11; 13-14], як правило, виділяють три етапи становлення компетентнісного підходу в освіті, але, на жаль, немає чітко окреслених меж третього етапу, тому вважаємо доцільним стверджувати, що і на сьогоднішній день відбувається розвиток третього етапу компетентнісного підходу в освіті. За цей період написано багато наукових праць як закордонними так і вітчизняними науковцями, що присвячені таким науковим дослідженням: модернізації системи вищої освіти в рамках Болонського процесу (І. Дудіна, В. Байденко, Д. Бадарч, Б. Сазонова, Л. Тованьянський, Б. Клименко, М. Степко, Я. Болюбаш, В. Шинкарук, В. Грубінко, І. Бабин, В. Журавський, М. Згуровський), компетентнісному підходу в освіті (І. Васильєв, Л. Лісіцина, Є. Зеєр, А. Павлова), проектуванню результатів підготовки фахівців і розробки державних освітніх стандартів нового покоління (М. Литвиненко, Ю. Татур, І. Галяміна, В. Байденко, Т. Десятов), формуванню компетентності фахівця, як результату навчального процесу (І. Зимняя, А. Субетто, В. Бездухов, В. Стрельников, Л. Шевчук, В. Петрук, Н. Валовсяк, Н. Лісова, О. Бондаренко).

Висновки і перспективи подальших розвідок... Отже, на сьогоднішній день в умовах входження України до Європейського простору вищої освіти впровадження компетентнісного підходу в освіту є актуальним і необхідним для підготовки конкурентоспроможних на ринку праці фахівців, що повинні володіти компетенціями для якісного виконання своїх посадових обов'язків. У подальшому планується дослідити структуру понять „компетенція” і „компетентність” та розробити методiku їх оцінювання.

Список використаних джерел та літератури:

1. Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України; відп. ред. В. Г. Кремень. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с.
2. Зінковський Ю. Ф. Компетентність фахівця – актуальна категорія сучасної вищої освіти / Ю. Ф. Зінковський, Г. О. Мірських // Вища освіта України. – 2008. – №3 (додаток 2). – Тематичний випуск „Педагогіка вищої школи: методологія, теорія, технології”. – Т.1 – С. 15-22.
3. Прийма С. М. Технологічна компетентність учителя інформатики як результативно-діяльна характеристика його професійно-педагогічної підготовки / Прийма Сергій Миколайович // Проблеми сучасної педагогічної освіти: зб. статей. – Ялта: КГУ, 2007. – Вип. 14, Ч. 1. – С.158-165. – (Сер.: Педагогіка і психологія).
4. Дюшесєва Н. К. Методологические подходы к профессионально-личностному формированию будущего учителя / Н. К. Дюшесєва // Педагогическое образование и наука. – 2008. – №9. – С. 16-23.

5. Безукладников К. Э. Компетентностный подход в профессиональной подготовке будущего учителя в педагогическом вузе / К. Э. Безукладников // Педагогическое образование и наука. – 2009. – №6. – С. 69-73.

6. Тархан Л. З. Дидактическая компетентность инженера-педагога: теоретические и методические аспекты: [моногр.] / Л. З. Тархан. – Симферополь: Крымучпедгиз, 2008. – 424 с.

7. Медведев В. Подготовка преподавателя высшей школы: компетентностный подход / Медведев В., Татур Ю. // Высшее образование в России. – 2007. – №11. – С.46-56.

8. Винник Н. Компетентнісний підхід у розвивально-професійній підготовці учнів ППНЗ / Наталія Винник // Педагогіка і психологія професійної освіти. – 2007. – №5. – С. 74-78.

9. Бермус А. Г. Проблемы и перспективы реализации компетентностного подхода в образовании / Бермус Александр Григорьевич // Интернет-журнал „Эйдос”. – 2005. 10 сентября [Электронный ресурс]. – Режим доступа до журн.: <http://www.eidos.ru/journal/2005/0910-12.htm>.

10. Зимняя И. А. Ключевые компетенции – новая парадигма результата образования / И. А. Зимняя // Высшее образование сегодня. – 2003. – №5. – С.34-42.

11. Зимняя И. А. Ключевые компетентности как результативно-целевая основа компетентностного подхода в образовании. Авторская версия / И. А. Зимняя. – М.: Исследовательский центр проблем качества подготовки специалистов, 2004.

12. Онопрієнко О. В. Характеристика етапів становлення компетентнісного підходу в освіті / О. В. Онопрієнко // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання у підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми: зб. наук. пр. – Київ-Вінниця: Вінниця, 2008. – Вип.19. – С. 59-64.

13. Компетентностный подход // Реферативный бюллетень. – 2005.

14. Поликанова Е. Г. Исторический аспект развития компетентностного подхода в образовании / Е. Г. Поликанова // Вестник ЧитГУ. – 2008. – №4. – С.44-48.

15. Зимняя И. А. Компетентностный подход. Каково его место в системе современных подходов к проблемам образования? (теоретико-методологический аспект) / И. А. Зимняя // Высшее образование сегодня. – 2006. – №8. – С. 20-26.

Анотация

В.В.Билык

Характеристика этапов развития компетентностного подхода в образовании
В статье рассматривается сущность и элементы компетентностного подхода. Дана характеристика этапов развития компетентностного подхода в зарубежном и отечественном образовании.

Ключевые слова: подход, компетентностный подход, этапы развития компетентностного подхода.